

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Egybegyűltek!

Nagy meghatottsággal köszöntöm Önöket, mert **egy olyan álom megvalósulása adja az apropóját, amit már nagyon régen vártunk.** Felavathatjuk immár teljes pompájában, berendezve a Soroksári Sváb Tájházat. **Rögtön szeretném a köszönetnyilvánításokkal kezdeni. Először is Soroksár Önkormányzatának.** A képviselő-testület első pillanattól támogatta a tájház megvalósulását. Ennek köszönhető, hogy megvették ezt az épületet és felújították, hogy méltó környezetet biztosítson a programoknak, a kiállítási tárgyakkal.

Köszönetet szeretnék mondani azoknak, akik rendelkezésünkre bocsátották a bútorokat, emléktárgyakat. Köszönetet szeretnék mondani a segítőknek, akik időt és energiát nem kímélve vettek részt a berendezés, a kertrendezés során.

Mindig meg voltam győződve arról, hogy szükség van egy ilyen épületre Soroksáron, de ahogy egyre jobban közeledtünk a megvalósulás felé, ahogy alakultak a falak, a falakat elevenné tették a berendezések, egyre jobban áthatott valami hihetetlen hála és öröm.

A megkeresett soroksáriak sorra ajánlották fel a féltve őrzött bútorokat, ruhákat, használati cikkeket, fényképeket, emlékeket. Amikor ezeket rendeztük megelevenedett előttünk a múlt, az egykori életforma, kultúra. És higgyék el, egyre boldogabban merültem el a soroksári emberek múltjában. A történelmet mindannyian ismerjük. A Soroksár életét a történelem során befolyásoló eseményeket mindannyian tanultuk, hallottuk, és sokan meg is élték. De a tények, a históriák mellett **ebben a házban megelevenednek a hétköznapi, mégis értékes, életképek.**

Talán soha nem volt olyan fontos ezek megőrzése, megelevenítése, mint napjainkban. **Nagy zajban élünk.** Körbevesz minket a média világának információ áradata, életünket behálózzák képletesen és valós értelemben is a kábelek. Gépek segítik mindennapjainkat, melyek már el sem tudnánk képzelni az életünket.

De elvesztettük a csöndet. Azt a csöndet, amelyben meghalljuk a másik szavát, vagy meghalljuk a saját lelkünk szavát. Életünk párhuzamos vonalak mentén zajlik, és nem találjuk, vagy nem is keressük a kapcsolódási pontokat. Mert az élet vihara elsodor minket sokszor egymástól. Elfelejtjük az egymással töltött idő értékét és örömét. Rohanunk, és időhiányra hivatkozva lehántjuk magunkról az emberi kapcsolatok védőpajzsát.

Ennek a háznak a kialakítása, berendezése során ráleltem erre a csendre. Hallgatni tudtam arra, ahogy megszólaltak a tárgyak. Történeteket meséltek a bútorok, a szerszámok, az edények. Történetet mesélt az évtizedekig a szekrény legféltettebb helyén selyem papírba csomagolt menyasszonyi koszorú. Ehhez az esküvői koszorúhoz van egy fényképünk is. 1910-ben készült mindkettő. **Gondoljanak csak bele, majdnem 100 éve!**

Történetet mesélt egy szék, egy asztal, az evőeszközök. Megelevenítenék azt az időt, amikor még le tudtak egymás mellé ülni az emberek, a családtagok, a barátok, és nem vonta el a figyelmüket egy sms, egy sorozat a televízióban, vagy az Internet csábítása. **Be kell vallanom, irigyeltem az őseinket.** Tudom, keményen dolgoztak a mindennapi megélhetésért. Keményen küzdöttek a viszontagságos időkben, de tudtak örülni a kis dolgoknak is. A vágyaik nem vitték távol őket attól, ami adatott nekik. Igazi értékeket kerestek, igazi örömökre vágytak. És társaik tudtak lenni egymásnak, mert nem idegenítette őket el az élet.

A gyerekek is máshogy nőttek fel. Nem voltak játékok, nem volt televízió. Az óriásnak tűnő felnőttek társaságában töltötték az idejüket. Eljátszottak egy széklábbal, egy cipőfűzővel. Énekeltek együtt a társasággal, körjátékokat játszottak a pajtásaikkal, első táncukat édesapjukkal rótták. Életüknek mintát adott az, ahogy szüleik, nagyszüleik éltek.

Ott voltak egymásnak a szükségben, a betegségben, de az örömökben is. **A vasárnapot megszentelték.** Hálát adtak Istennek mindenért, amijük volt, ünneplőbe öltöztették nemcsak magukat, de a lelküket is.

És ebből töltekezve tudták újra kezdeni a hétköznapjaikat. Elgondolkodtam azon, hogy manapság már alig különböztetik meg az emberek a hétköznapokat az ünnepnapoktól. Pedig azok megtartása ma is erőt adna a családoknak, és az egész társadalomnak.

Jó helyen van ez a tájház. Soroksár központjában, ahova mindenki el tud jönni. Hívom és várom a gyerekeinket és fiataljainkat. Várom a baráti társaságokat. Szeretném, ha ugyanabban az élményben lenne részük, mint nekem. Szeretném, ha éreznék azt a lelkületet, amit ez a ház közvetíteni kíván. **Szeretném, ha a múlt még jobb megismerése mellett, önmagukat is jobban megismerhetnék.** Önmagukban is felismernék az érték keresés örömét. Talán a tárgyak megtekintése közben saját emlékeik is bevillannak. Ifjúkoruk kincskeresései a padlásokon, vagy pincékben. Talán visszaemlékeznek, arra, hogy ilyen tárgyakhoz hasonlókat önök is láttak valahol. És talán újra felmennek arra a padlásra, lehozzák a régi-régi lámpát, kulacsot, polcot, vagy terítőt. **Leporolják, és mindennapi kincseik közé emelik.**

Szeretném még elmondani, hogy van egy gyönyörű bölcsőnk. 1926-ban készült, és az akkori mesterember, Báder Jakab készítette unokahugának. Ezt a bölcsőt kapocsként szeretnénk felajánlani az új soroksári kisbabáknak. Vándorbölcsőként szeretnénk elindítani. Bárki elviheti, addig amíg szüksége lesz rá. A szülők és a keresztszülők és természetesen a babák nevét kell csak majd beírni egy könyvbe. Remélem, az évek során sok-sok újszülött fogja élettel megtölteni ezt a gyönyörű darabot. Lelke lesz ennek a tárgynak is, és valamikor új történeteket mesél majd az utókornak.

Engedjék meg, hogy **Wass Albert** ideillő gondolatait idézzem.

„Az otthon. Minden embernek módja van hozzá. Egy szűk padlásszoba is lehet otthon. Egy pince is. Még egy gallyakból összetákoltsátor is otthon lehet. Ha az ember önmagából is hozzáad valamit. Egy szál virág, amit az útszélen találtál. Egy fénykép, amit éveken keresztül hordoztál a zsebedben. Egy könyv az asztalon. Egy ébresztőóra. Mit tudom én: ezer apró kacat ragad az emberhez útközben.

Mert a legnagyobb örökség, amit adni lehet az utódnak, az otthon. Egy ház, akármilyen ház. De amelyiknek falát aggodás, szeretet, gondoskodás s a jövődők bizakodó hite emelte föl. És fák. Amiket nem azért ültetett valaki, hogy hasznukat lássa. Nem is azért, hogy önmagát mulattassa velük. Hanem azért, mert szépségre és jövőre gondolt, békességre gondolt és a lelke tele volt derűvel. És ültette, egyszerűen azért, mert szerette a fát és a fákon keresztül akarta elmondani mindazt, ami az otthonnal kapcsolatban felgyűlt benne s amiket szavakba önteni nem tudott.”

Mi is úgy gondoltuk, hogy elültetünk egy fát az utókornak. Azt szeretnénk, hogy nekünk is a bizakodó hitet jelképezze. Őseink egyik kedvenc fáját ültetjük, egy Nussbaumot, vagyis diófát. Minden sváb ház udvarába ültettek diófát. A dióból készült finomságok kerültek az ünnepi asztalra. Ez édesítette meg a családtagok barátok életét a legszebb ünnepeken. Remélem, eljön az az idő, amikor ez a diófa is gyümölcsöt fog hozni, de remélem, hogy addig is sokszor találkozhatunk majd ünnepnapjainkon, a megszentelt vasárnapokon az árnyéka alatt. Remélem, ez a fa is szép kort fog megélni, és sok-sok szép történetet fog elmesélni az utókornak. Ezeket a történeteket nekünk kell megírunk. Remélem, a mi történeteinkre is örömmel fognak visszagondolni az utódok, és mi is szép dolgokat fogunk tudni továbbadni nekik, amiből töltekezhetnek, épülhetnek. De addig a mi feladatunk, hogy őrizzük és becsüljük a múltat. Remélem, ehhez hozzá fog járulni ez a szép tájház is.